

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

JAWNE

~~sztabowego~~
~~Be-uzyku~~

~~XXXXXXXXXX~~

Egz. Nr 1

Pplk Andrzej DAMAZIAK

OCENA NIEPRZYJACIELA

Wykład

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Usiada Zbiorów Specjalnych

Nr ewid.

44924

WARSZAWA

1986

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

JAWNE

~~sztabowego~~
~~Bożycy~~

~~XXXXXXXXXX~~

Egz. Nr 1

Ppłk Andrzej DAMAZIAK

OCENA NIEPRZYJACIELA

Wykład

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP

Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych

Nr ewid.

44924

WARSZAWA

1986

~~JAWNE~~
~~do użytku~~
~~sztabowego~~

PRZEKLASYFIKOWANO

Protokół Nr 12657

ZATWIERDZAM
SZEF KATEDRY RWiAO

PODSTAWA
Ustawa z dnia 22 stycznia 1999 roku
art. 86 ust. 2
(Dz. U. RP Nr 11 poz. 95)
[Signature]
podpis

~~BOLESLAW~~
Egz. nr ... 1

płk dypl. Bolesław SZCZEPANIAK

OCENA NIEPRZYJACIELA

/Wykład/

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych
Nr ewid.

~~44824~~
44824

OPRACOWAŁ

[Signature]
ppłk dypl. Andrzej DAMAZIAK

SPRAWDZIŁ

KIEROWNIK ZAKŁADU

płk dypl. Mieczysław KOZŁOWSKI

SPIS TREŚCI

WSTĘP

1. ISTOTA OCENY NIEPRZYJACIELA.
2. KOLEJNOŚĆ I TREŚĆ OCENY NIEPRZYJACIELA JAKO PODSTAWY W DZIAŁANIACH BOJOWYCH:
 - ogólny stan sił i środków nieprzyjaciela;
 - krótki przebieg dotychczasowych działań;
 - charakterystyka stosowanej przez nieprzyjaciela broni masowego rażenia;
 - ogólna charakterystyka działań lotnictwa.
3. TREŚĆ I UKŁAD MELDUNKU OCENY NIEPRZYJACIELA.
 - ogólny skład i charakter działań nieprzyjaciela;
 - skład, ugrupowanie i charakter działań nieprzyjaciela w pasie działań pułku;
 - prawdopodobny charakter działań nieprzyjaciela;
 - główne zadania rozpoznania.

WSTĘP

W dotychczasowej pracy służbowej na różnych szczeblach dowodzenia spotkali się Obywatele Oficerowie z pojęciem ocena nieprzyjaciela. Znana jest również Obywatelom oficerom organizacja wojsk potencjalnego przeciwnika - przynajmniej do szczebla dywizji. Zaistniały więc podstawy do zajęcia się szczegółową problematyką nieprzyjaciela a szczególnie dokonywanie jego oceny w czasie działań bojowych.

Wykład ten jest podstawą do przeprowadzenia oceny nieprzyjaciela oraz przedstawiania jej dowódcy w formie meldunku składanego przez szefa rozpoznania pułku.

W wykładzie przedstawię następujące zagadnienia:

- istotę oceny nieprzyjaciela;
- kolejność i treść oceny nieprzyjaciela jako podstawy meldunku szefa rozpoznania pułku w działaniach bojowych;
- układ i treść meldunku oceny nieprzyjaciela.

1. ISTOTA OCENY NIEPRZYJACIELA

Zasadniczym elementem podczas wypracowywania decyzji przez dowódcę i sztab pułku jest ocena sytuacji, a w niej ocena nieprzyjaciela. Powinna ona uwzględniać wartości dotyczące zarówno ilościowych jak i jakościowych możliwości wojsk nieprzyjaciela wynikających z poziomu jego przygotowania i wyszkolenia, z właściwości techniczno-taktycznych sprzętu, a także wpływu warunków terenowych i klimatycznych.

Ocena nieprzyjaciela jest złożonym procesem myślowym, wymagającym głębokiej znajomości koncepcji strategicznych, organizacji i wyposażenia wojsk oraz zasad prowadzenia walki w różnych rodzajach działań bojowych.

Szef rozpoznania dokonujący oceny nieprzyjaciela musi odpowiedzieć sobie na pytania: co? gdzie? kiedy? w jakiej sile? dlaczego? Odpowiedzi na powyższe pytania nie są łatwe, a co najważniejsze nie mogą nie być poparte argumentami. Należy zdawać sobie sprawę, że ocena nieprzyjaciela stanowi główną część całości opracowywania danych o nieprzyjacielu.

Obejmuje więc wyniki analizy i syntezy informacji rozpoznawczych. Jest ona ukoronowaniem całej informacyjnej pracy rozpoznawczej.

Doświadczenia bojowe wskazują, że błędna ocena nieprzyjaciela stawiała wojska oceniającego w bardzo trudnej sytuacji. Historia dostarcza wielu takich przykładów. Przykładem może być wyciągnięcie fałszywych wniosków przez szefa rozpoznania 8KA/A/ dotyczących prawdopodobnego charakteru działań wojsk niemieckich w Ardenach, w grudniu 1944 r. Otóż, w przeddzień silnego kontrataku wojsk niemieckich 15 grudnia 1944 r. szef rozpoznania 8KA/A/ wysunął wniosek /który później stanowił podstawę działania korpusu/ że nieprzyjaciel przeprowadzając kontrataki na określonych kierunkach może włamać się jedynie na skrzydłach 8KA/A/. Przyjęta ocena obalona została przez silne uderzenie niemieckich wojsk pancernych w centrum ugrupowania 8KA/A/, w wyniku którego w ciągu kilku godzin zostały rozgromione jego 28, 106DP. Podobnych przykładów jest znacznie więcej i to z różnych frontów.

Jest oczywistym że znajomości nieprzyjaciela nie można ograniczać do wiadomości o jego liczebności, uzbrojeniu czy też ugrupowaniu.

Biorąc pod uwagę dążenie nieprzyjaciela do wprowadzenia w błąd strony przeciwnej, można stwierdzić, że praca szefa rozpoznania pułku ma określoną specyfikę, którą jest ciągle poszukiwanie, zbieranie, analizowanie i przewidywanie, a logiczne myślenie jest podstawą jego pracy.

Bardzo odpowiedzialną ~~pracą~~ częścią oceny nieprzyjaciela jest zbieranie i opracowywanie informacji o nieprzyjacielu. Powinno ono prowadzone być aktywnie, uporczywie i ciągle zarówno przed jak i w czasie prowadzenia działań bojowych. Jak już wspominałem zbieranie informacji jest procesem ciągłym wymagającym sprawnej organizacji, inicjatywy i właściwych rozwiązań funkcjonalnych.

Informacje o nieprzyjacielu napływają do sztabu pułku z różnych źródeł. Do zasadniczych należy zaliczyć:

- prowadzące rozpoznanie współdziałające /podległe/; siły i środki rozpoznania;

- dowódcy i sztaby podległych /współdziałających/ pododdziałów /oddziałów/;
- sztab dywizji i sztaby sąsiednich pułków;
- zbiegowie i ludność cywilna;
- zdobyte dokumenty;
- wzory uzbrojenia i wyposażenia nieprzyjaciela;
- mapy, zdjęcia lotnicze.

Opracowywanie informacji o nieprzyjacielu i terenie jest najtrudniejszym, a zarazem najbardziej odpowiedzialnym odcinkiem pracy informacyjnej. Jest ono twórczą działalnością oficerów rozpoznawczych w czasie której określa się wiarygodność, dokładność i wartość informacji, wypracowuje przemyślane plany działań, wyciąga wnioski o położeniu, możliwościach i zamiarach nieprzyjaciela.

Opracowywanie informacji obejmuje ich ewidencjonowanie, analizę i ocenę.

Pierwszą fazą opracowania informacji jest ewidencjonowanie zdobytych informacji i zgrupowanie ich według poszczególnych zagadnień tematycznych. Ewidencja informacji ułatwia analizę i ocenę merytorycznych zagadnień dotyczących nieprzyjaciela.

Następną fazą opracowania informacji jest analiza polegająca na porównaniu ich wiarygodności, ważności, wartości i aktualności. Określenie wiarygodności danych wymaga dużej ostrożności i głębokiej syntezy przy wszechstronnej konfrontacji z innymi informacjami. Informacjebrane pod uwagę przez szefa rozpoznania w procesie oceny nieprzyjaciela mogą być wiarygodne, prawdopodobne, wątpliwe i fałszywe.

Wiarygodne czyli potwierdzone z kilku źródeł lub z jednego pewnego źródła oraz zdobyte oryginalne dokumenty nieprzyjaciela, w pełni odpowiadające istniejącej sytuacji bojowej i nie budzące żadnych wątpliwości.

Prawdopodobne czyli takie, które odpowiadają aktualnej sytuacji bojowej, są zgodne z posiadanymi już informacjami oraz otrzymane z jednego lub kilku źródeł ~~bez~~ lecz wymagające sprawdzenia.

Watpliwe to te, które zaprzeczają poprzednio uzyskanym danym z innych źródeł, wymagają sprawdzenia i potwierdzenia.

Fałszywe czyli takie, których fałszywość została udowodniona, ale można wykorzystać je do studiowania metody dezinformacji stosowanych przez nieprzyjaciela.

Ocena nieprzyjaciela jest końcowym efektem analizy informacji i polega na zsumowaniu i połączeniu wszystkich informacji o nieprzyjacielu w formie uogólnionej. Ocena nieprzyjaciela powinna dać obraz faktycznego stanu jego sił i środków w określonej sytuacji przed frontem pułku i sąsiadów, a w konsekwencji dać odpowiedź na pytanie: jakie są jego możliwości, jakiego działania z jego strony możemy się spodziewać w najbliższym czasie i w przyszłości oraz jakie działanie nieprzyjaciela stanowi dla pułku największe zagrożenie?

Należy uwzględnić również wnioski obejmujące zarówno mocne jak i jego słabe strony oraz ich wpływ na działania wojsk własnych. Pesymistyczne przedstawienie możliwości nieprzyjaciela nie jest celowe, ponieważ w wypadku osiągnięcia przez niego powodzenia może nastąpić zachwianie się wiary podległych w zdolności przewidywania i wyciągania wniosków przez przełożonego. Uzasadnione i pełne odpowiedzialności wnioski nawet jeśli okażą się niezadowolające nie naruszają autorytetu przełożonego, lecz wzmocnią poczucie odpowiedzialności u podwładnych. Nie należy również wyolbrzymiać możliwości nieprzyjaciela. Tak więc ocena nieprzyjaciela powinna być obiektywna, oparta na głębokiej analizie wszystkich czynników decydujących o jego możliwościach oraz uwzględniać aktualny stan i konkretną sytuację na polu walki.

W oparciu o fakt, że prawidłowa ocena nieprzyjaciela oparta jest na głębokiej analizie i syntezie wiarygodnych informacji rozpoznawczych możemy przyjąć następującą jej definicję: /foliogram nr 1/

"Ocena nieprzyjaciela to obiektywne odzwierciedlenie składu bojowego ugrupowania, celu, zamiaru oraz sposobu działań jego wojsk zarówno w aspekcie diagnostycznym jak i prognostycznym. Jest to także przekształcenie uzyskanych informacji rozpoznawczych w istotę rzeczywistego lub prawdopodobnego uderzenia bojowego /walki/ i przedstawienie na tej podstawie obrazu

prawdopodobnych przyszłych działań nieprzyjaciela".

2. KOLEJNOŚĆ I TREŚĆ OCENY NIEPRZYJACIELA JAKO PODSTAWY W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

Ocena nieprzyjaciela jest najtrudniejszym zadaniem w całości kształcie pracy informacyjnej. W procesie oceny nieprzyjaciela niezależnie od stosowanej metody, rozpatruje się wszystkie aspekty działalności nieprzyjaciela.

Do zasadniczych należy zaliczyć:

- ogólny skład bojowy i charakter działań nieprzyjaciela w pasie działania pułku i przed sąsiadami;
- skład sił i środków, ugrupowanie, charakter działań i możliwości bojowe nieprzyjaciela w pasie działania pułku;
- prawdopodobny charakter dalszych działań nieprzyjaciela.

W czasie oceny ogólnego składu i charakteru działań nieprzyjaciela uwzględnia się:

a/ Ogólny stan sił i środków nieprzyjaciela:

W zagadnieniu tym należy ocenić ogólne siły i środki jakimi nieprzyjaciel prowadził dotychczas działania bojowe; stopień zaangażowania i zużycia sił i środków /straty/.

b/ Krótki przebieg dotychczasowych działań:

- czas rozpoczęcia działań bojowych oraz siły i środki;
- cele i zadania oraz stopień ich realizacji;
- aktualne położenia i charakter działań wojsk nieprzyjaciela.

c/ Charakterystyka stosowanej przez nieprzyjaciela broni masowego rażenia:

W zagadnieniu tym szef rozpoznania pułku powinien ocenić sposoby wykorzystania broni jądrowej /cele, obiekty, sposoby działania/ oraz ogólną liczbę i moc użytych środków napadu jądrowego.

d/ Ogólna charakterystyka działań lotnictwa:

Na podstawie uzyskanych informacji rozpoznawczych szef rozpoznania ocenia dotychczasową działalność lotnictwa uderzeniowego, rozpoznawczego i lotnictwa wojsk lądowych oraz rejony kierunki i obiekty działania.

Przy ocenie składu sił i środków ugrupowania bojowego i charakteru działań nieprzyjaciela w pasie działania pułku szef rozpoznania musi uwzględnić:

a/ pododdziały /oddziały/ogólnowojskowe:

- skład i ugrupowanie pododdziałów /oddziałów/ znajdujących się w pasie działania pułku na przednim skraju, ich ilość, numerację, ukompletowanie, stan moralno-polityczny, styki i skrzydła;

- charakter działań bojowych /rodzaj działań, główny i pomocniczy kierunek działania, wysiłek obrony/;

- odwody taktyczne, ich numeracja, podległość, rejony ześrodkowania;

- możliwości nieprzyjaciela w zakresie wzmocnienia /uzupełnienia/ pododdziałów oraz ich wsparcie w czasie prowadzenia walki i wykonania przez nie zadań bojowych.

b/ środki napadu jądrowego:

- ilość i rodzaj środków napadu jądrowego nieprzyjaciela, którymi może on oddziaływać na wojska pułku;

- ilość i rodzaj wykrytych wyrzutni, dział artylerii atomowej;

- sposoby wykorzystania broni jądrowej /cele, obiekty, sposoby użycia/.

c/ artyleria polowa:

- liczba dział, baterii, dywizjonów artylerii i moździerzy w pasie działania pułku;

- rejony rozmieszczenia stanowisk ogniowych;

- możliwości bojowe.

d/ system obrony przeciwpancernej:

- ilość i rozmieszczenie przeciwpancernych wyrzutni rakietowych, śmigłowców, czołgów, granatników;

3) Ciepła charakterystyka działań bojowych:

Na podstawie uzyskanych informacji rozpoznawczych oraz po-
-zornienia ocenia dotychczasową działalność jednostek uderzenio-
-wych, rozpoznawczych i bojowych w zakresie działań bojowych
kierunków i objętych działań.

Przy ocenie sądu o skutkach i skutkach w walce w walce
charakteru działań nieprzemyśle w czasie działań bojowych
rozpoznania musi uwzględnić:

a) podobizny /obrazów/ i /obrazów/:

- skład i urzeczywistnienie podobizny /obrazów/ znajdujących
się w czasie działań bojowych na przednim skrajnie, ten ilu-
-stracja, stan moralno-polityczny, styl i
aktywność;

- charakter działań bojowych /rodzaj działań, główny i pomocni-
-czy kierunek działań, wysiłek obrony/;
- metody taktyczne, ich numeracja, podległość, ratony zaobro-
-wania;

- możliwości nieprzyjaciela w zakresie wzmocnienia /urządzeń/
i podobizny oraz ich warianty w czasie prowadzenia walki
i wykonania przez nie zadań bojowych.

b) środki napadu /ataków/:

- ilość i rodzaj środków napadu /ataków/ nieprzyjaciela,
którymi może on oddziaływać na wojska polskie;
- ilość i rodzaj wystrzeliwanych pocisków artylerii /atomowej/
- sposoby wykorzystania broni /dział, czołgi, obiekty, sposoby
użycia/.

c) artyleria polowa:

- ilość dział, baterii, dywizjonów artylerii i moździerzy
w czasie działań bojowych;
- metody rozmieszczenia stanowisk opancerzonych;
- możliwości bojowe.

d) systemy obrony przeciwpancernej:

- ilość i rozmieszczenie przeciwpancernych wyrzutni rakieto-
-wych, kolumnowych, czołgów, przesłanek;

- rubieże i rejony o największej gęstości środków przeciwpancernych, przypuszczalne kierunki i rubieże rozwinięcia kompanii przeciwpancernej, odcinki i kierunki o najmniejszej gęstości środków przeciwpancernych;

e/ system obrony przeciwlotniczej:

- ilość przeciwlotniczej artylerii rakietowej i konwencjonalnej;

- ugrupowanie środków obrony przeciwlotniczej;

- możliwości systemu obrony przeciwlotniczej nieprzyjaciela.

f/ lotnictwo:

- możliwa ilość samolotów i śmigłowców, które mogą oddziaływać na wojska w pasie działania pułku;

- czas i okresy walki, kiedy najbardziej prawdopodobne są uderzenia lotnictwa nieprzyjaciela.

g/ system dowodzenia:

- rejony rozmieszczenia stanowisk dowodzenia od kompanii do brygady włącznie.

h/ charakter obrony nieprzyjaciela:

Rozpatrując powyższe zagadnienie szef rozpoznania pułku powinien ocenić:

- rodzaj obrony, skonkretyzować przebieg przedniego skraju, rejony obrony, pozycje ryglowe, rejony rozmieszczenia odwodów, czas rozbudowy inżynieryjnej /na całą głębokość zadania pułku/;

- stopień rozbudowy punktów oporu i rejonu obrony, stanowisk ogniowych, punktów i stanowisk dowodzenia, rozbudowę rubieży rozwinięcia do kontrataków itp.,

- rowy i zapory przeciwczołgowe i przeciwpancerne, zasieki przeszkody naturalne powiązane z polami minowymi;

- rozmieszczenie punktów i posterunków obserwacyjnych nieprzyjaciela oraz warunki obserwacji /jakie posiada nieprzyjaciel/;

- mocne i słabe strony obrony nieprzyjaciela.

Kolejnym zagadnieniem rozpatrywanym w ocenie nieprzyjaciela jest teren. Oceniając charakter terenu szef rozpoznania pułku powinien wziąć pod uwagę:

- ilość i stan dróg, przeszkody, kanały, dogodne przejścia, rodzaj gruntu, masywy leśne, bagna, miejscowości itp.;

- charakter rzek, kanałów, jezior oraz możliwości ich pokonania;

- charakterystyczne punkty terenowe i wzniesienia dogodne do organizacji obserwacji, widoczne obiekty i odcinki terenowe, pola niewidoczne, naturalne ukrycia terenowe ułatwiające maskowanie wojsk.

Ocena prawdopodobnego charakteru działań nieprzyjaciela jest końcowym i najważniejszym etapem oceny nieprzyjaciela. Dlatego też zanim szef rozpoznania pułku udzieli odpowiedzi na ten temat musi przeprowadzić szczegółową analizę wszystkich informacji i elementów dotyczących nieprzyjaciela, ujawniając ich zależności i uwarunkowania.

Określenie prawdopodobnego charakteru i możliwości przyszłych działań nieprzyjaciela jest bardzo trudne, a zarazem odpowiedzialne. Obejmuje ono:

- cel, jaki może przyświecać nieprzyjacielowi w oczekiwanej walce;

- ogólny zamiar działań nieprzyjaciela;

- prawdopodobne zadania i sposoby wykorzystania oddziałów /pododdziałów/, czas ich rozwinięcia, ugrupowanie bojowe i gotowość do działań;

- silne i słabe strony nieprzyjaciela;

- obiekty nieprzyjaciela stanowiące dla pułku szczególne zagrożenie a których obezwładnienie może przyczynić się do poważnego zmniejszenia jego możliwości bojowych.

Oceniając ilość sił i środków nieprzyjaciela w pasie działania pułku, przygotowuje się dowódcy dane, niezbędne do określenia stosunku sił. Oblicza się je na podstawie analizy i kompleksowej oceny nieprzyjaciela. Ważnym elementem przy rozwiązywaniu tego zagadnienia jest ustalenie stanu ilościowego i jakościowego, który należy uwzględnić przy obliczaniu ilości sił i środków .

Przy istnieniu zbliżonych danych wydawałoby się, że można bardzo łatwo ustalić stosunek sił, opierając się na ~~matematycznych~~ arytmetycznych obliczeniach. Uwzględnianie tylko wskaźników ilościowych byłoby dużym uproszczeniem. Rzecz w tym, że przy

pozornej jednorodności oddziałów, pododdziałów armii państw NATO i UW, dysponują one różnymi potencjałami i możliwościami. Dlatego też przy obliczaniu stosunku sił, istnieje konieczność uwzględniania nie tylko ilości sił i środków, ale także ich wartości bojowych.

3. TREŚĆ I UKŁAD MELDUNKU OCENY NIEPRZYJACIELA

Meldunek szefa rozpoznania pułku jest zestawieniem uogólnionych wniosków zawierających ocenę sytuacji, ogólnego charakteru działań i możliwości nieprzyjaciela w określonym czasie.

W zależności od sytuacji, czasu i wymagań dowódcy pułku /szefa sztabu/, meldunek może być szczegółowy lub skrócony, a w niektórych przypadkach mogą być meldowane tylko wnioski z oceny nieprzyjaciela.

Na przykład w okresie przygotowawczym do działań opracowuje się meldunek w formie rozwiniętej /szczegółowej/, w którym ocenia się wydarzenia w określonym rejonie lub na kierunku, wyciąga wnioski dotyczące ogólnego celu i zamiaru działań nieprzyjaciela.

W czasie prowadzenia działań bojowych szef rozpoznania pułku przedstawia dowódcy /szefowi sztabu/ w zasadzie meldunek w formie skróconej, koncentrując główną uwagę na wnioskach wynikających z oceny sytuacji w pasie działania pułku i na jego skrzydłach.

Szczegółowość treści poszczególnych zagadnień meldunku zależy w każdym przypadku od głównych celów, którym on służy, żądań dowódcy a także od czasu jakim się dysponuje i stopnia znajomości zagadnień przez dowódcę /szefa sztabu/. Niezależnie od formy meldunku szef rozpoznania pułku powinien być przygotowany do przedstawienia pełnej oceny nieprzyjaciela, uzasadnienia wniosków i propozycji, a także udzielenia odpowiedzi na pytania. Meldunek składa się ustnie przy wykorzystaniu mapy roboczej.

Meldunek szefa rozpoznania pułku powinien zawierać następujące zagadnienia:

1. Ogólny skład i charakter działań nieprzyjaciela:

Ogólny /bez szczegółów/ skład, ugrupowanie oraz rodzaj działań bojowych nieprzyjaciela w pasie działania dywizji z uwzględnieniem sił lądowych i powietrznych.

2. Skład, ugrupowanie i charakter działań nieprzyjaciela w pasie działań pułku, a w nim:

- pododdziały i oddziały ogólnowojskowe;
- środki broni jądrowej;
- artyleria;
- środki przeciwpancerne;
- obrona przeciwlotnicza;
- lotnictwo taktyczne i sił lądowych;
- punkty i stanowiska dowodzenia;
- charakterystyka terenu po stronie nieprzyjaciela i jego rozbudowy inżynieryjnej.

3. Prawdopodobny charakter działań nieprzyjaciela:

- prawdopodobny cel i zamiar działań nieprzyjaciela w pasie pułku podczas wykonywania przez niego postawionego zadania bojowego;
- silne i słabe miejsca, elementy nieprzyjaciela;
- najważniejsze obiekty, których obezwładnienie lub zniszczenie ułatwi wykonanie postawionego zadania bojowego.

4. Główne zadania rozpoznania.

Zagadnienie to nie jest przedmiotem zainteresowania w dzisiejszym wykładzie.

Meldunek szefa rozpoznania pułku powinien być wyczerpujący i dokładny, ponieważ jego treść warunkuje w poważnym stopniu słuszność decyzji dowódcy i skuteczne oddziaływanie na przebieg walki. Szef rozpoznania pułku musi być zawsze przygotowany do uzasadnienia ujętych w meldunku wniosków, łącznie z kalkulacjami /rozeliczeniami/ i wskazaniem źródeł informacji. Aby bezbłędnie ocenić nieprzyjaciela oficerowie, a szczególnie oficerowie rozpoznania muszą dobrze znać organizację jego wojsk i taktykę działania, charakter współczesnego pola walki, sytuację przed frontem pułku i sąsiadów. Muszą być mistrzami swojej specjalności.

Obywatele oficerowie. Wykład nie wyczerpuje wszystkich zagadnień związanych z oceną nieprzyjaciela. Problem ten powinien być przedmiotem indywidualnych studiów i dociekań w toku zawodowej służby wojskowej.

LITERATURA

1. Organizacja i prowadzenie rozpoznania na szczeblach taktycznych - zasady ogólne. Podręcznik nr bibl.02080.
2. Organizacja i prowadzenie rozpoznania operacyjnego. Podręcznik nr bobl.020867.
3. Myśl Wojskowa. Nr 2/79, s.13-22.

Wydrukowano w 3 egz.
Egz. nr 1-3 Bibl.Nauk.OZS
Wyk.ppłk A.Damaziak
Druk. L.Ł. d.15.10.86r.
Nr ks.masz. pf 118/RW

Opisane w tym wydaniu, Wykład nie wyszczególnia wyczerpująco
zadaniach związanych z oceną nieprzydatności, Problem ten do-
wzrostu był przedmiotem indywidualnych studiów i badań w Insty-
tucie wojskowej szkoły wojskowej.

LITERATURA

1. Organizacja i prowadzenie rozpoznania na szczeblach taktycz-
nych - zasady ogólne. Podręcznik nr bibli. 02080.
2. Organizacja i prowadzenie rozpoznania operacyjnego.
Podręcznik nr bibli. 02087.
3. Wyści wojskowa. Nr 212, s. 13-22.

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASU WP
 Archiwum Zbiorów Specjalnych
 Nr 44824

Wydrukowano w 3 egz.
 Druk. nr 1-1111, 1111, 028
 Wskaznik A. Demicki
 Druk. d. 2. 3. 15. 10. 367.
 Nr katal. 02 110111

